Instanța de fond: Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani, judecător – Martînenco Veaceslav

Dosarul nr. 3r-482/25

2-25090085-02-3r-06082025

D E C I Z I E

01 decembrie 2025 mun. Chișinău

Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru

În componența:

Președintele completului, judecător Sîrbu Victoria

judecători Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei

examinând fără participarea părților, recursul declarat de avocatul Carp Mircea, în interesele lui Plăcintă Nicolae,

împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, din 11 iulie 2025,

emisă în cauza de contencios administrativ, la acțiunea depusă de Plăcintă Nicolae împotriva Biroului Vamal și Serviciului Vamal al Republicii Moldova cu privire la anularea deciziei,

a c o n s t a t a t :

Circumstanțele cauzei

La 25 iunie 2025, avocatul Carp Mircea, în interesele lui Plăcintă Nicolae, a înaintat acțiune în ordine de contencios administrativ, împotriva Biroului Vamal Centru și Serviciului Vamal al Republicii Moldova, solicitând anularea deciziei de regularizare nr. 405 din 07 martie 2025 și a deciziei de regularizare nr. 817 din 16 aprilie 2025.

Totodată, prin cererea înaintată, a fost solicitată suspendarea executării deciziei de regularizare nr. 405 din 07 martie 2025 și a deciziei de regularizare nr. 817 din 16 aprilie 2025.

În motivarea cererii de suspendare s-a invocat că Serviciul Vamal a emis pe numele lui Plăcintă Nicolae și pe cazul introducerii pe teritoriul Republicii Moldova a mijlocul de transport de marca *****, modelul *****DA n/î *****, Vin Cod: *****, decizia de regularizare nr. 405 din 07 martie 2025 și fără a anula sau revoca respectiva decizie a emis pe același caz o nouă decizie de regularizare cu nr. 817 din 16 aprilie 2025, cu ulterioara trimitere a ambelor la executare.

Or, aplicarea în executare a ambelor decizii produce deja o ilegalitate, deoarece Serviciul Vamal urma să revoce decizia de regularizare nr. 405 din 07 martie 2025, atâta timp cât pe același caz a emis o noua decizie de regularizare nr. 817 din 16 aprilie 2025 și să o prezinte doar pe ultima la executare.

Pe lângă motivul singular menționat supra de suspendare a executării decizia de regularizare nr. 405 din 07 martie 2025, susține că urmează a fi suspendată și executarea deciziei de regularizare nr. 817din 16 aprilie 2025, deoarece după câte s-a menționat ambele au fost notificate, emise și puse în executare cu încălcarea termenului de prescripție și a prevederilor art. 89, 109,110,125 Cod vamal.

Reclamantul a notat că suspendarea executării deciziilor de regularizare menționate supra este absolut una necesară, fiind absolută clară ilegalitatea respectivelor acte. Faptul executării acestor acte individuale defavorabile ar duce inevitabil la aplicarea procedurilor de executare silite, fiindcă sumele executorii din respectivele acte depășesc suma totală de 300.000 lei.

Mai mult, a remarcat că în baza respectivelor decizii de reglementare au fost intentate procedurile executorii, acțiuni ce duc inevitabil la încălcarea drepturilor de proprietate a lui Plăcintă Nicolae, cât și altor drepturi personal nepatrimoniale deținute de petiționar (dreptul la libera circulație, dreptul la perfectarea actelor de stare civilă, dreptul la un trai decent, etc).

Soluția instanței de fond

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, din 11 iulie 2025, cererea depusă de avocatul Carp Mircea în interesele lui Plăcintă Nicolae cu privire la aplicarea măsurilor provizorii, a fost respinsă ca neîntemeiată.

Solicitarea recurentului

La 23 iulie 2025 (*în interiorul termenului prevăzut la art. 242 Cod administrativ*), avocatul Carp Mircea, acționând în interesele lui Plăcintă Nicolae, a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, din 11 iulie 2025, solicitând anularea acesteia și emiterea unei noi încheieri, prin care să fie admisă cererea cu privire la suspendarea actelor administrative.

În esență, prin cererea de recurs, reiterând circumstanțele de fapt cu privire la emiterea și efectele actelor administrative a căror suspendare se solicită, recurentul a susținut că decizia de regularizare nr. 405 din 07 martie 2025 este vădit ilegală, fapt ce justifică suspendarea executării acesteia în temeiul art. 172 alin. (2) lit. a) Cod administrativ.

În drept, făcând trimitere la prevederile art. 427 alin. (19), coroborat cu art. 89 alin. (2), art. 109 alin. (1), art. 110 alin. (1) și art. 125 alin. (2) Cod vamal, recurentul a subliniat că termenul de notificare și stingere a datoriei vamale este de 3 ani. În prezenta cauză, termenul urma a fi calculat în interiorul a 180 de zile de la 24 august 2021 (data intrării în vigoare a noului Cod vamal), expirând la 20 februarie 2022. Or,

prima decizie de regularizare a fost emisă la 07 martie 2025, iar cea de-a doua la 16 aprilie 2025, ambele fiind adoptate cu depășirea termenului legal de prescripție. De asemenea, raportarea termenului la data introducerii autoturismului în țară conduce la constatarea unei depășiri de peste 12 ani a termenului de prescripție.

În consecință, recurentul consideră că instanța de fond a apreciat eronat probele administrate, concluzionând nejustificat că nu ar exista indicii de ilegalitate vădită, deoarece ambele decizii de regularizare au fost emise cu încălcarea termenului de prescripție.

Mai mult, recurentul susține că decizia nr. 405 din 07 martie 2025 urma a fi suspendată, inclusiv pentru motivul că a fost infirmată prin soluționarea cererii prealabile de către însăși autoritatea emitentă.

Totodată, pentru suspendarea executării unui act administrativ nu este necesară întrunirea cumulativă a condițiilor prevăzute de art. 172 alin. (2) lit. a) - c) Cod administrativ, fiind suficientă îndeplinirea uneia singure, condiție care, în speță, este întrunită.

În concluzie, recurentul consideră irelevante afirmațiile instanței de fond cu privire la lipsa unui prejudiciu ireparabil, întrucât deciziile contestate au caracter de titlu executoriu, iar procedurile de executare silită au fost deja inițiate, fapt demonstrat prin actele executorului judecătoresc. Executarea silită ar conduce inevitabil la restrângerea drepturilor patrimoniale și nepatrimoniale ale recurentului, generând prejudicii reale prin afectarea situației sale financiare și a calității vieții.

Aprecierea instanței de recurs

Verificând legalitatea încheierii judecătorești contestate, pe baza dosarului și a motivelor invocate în recurs, Completul de contencios administrativ consideră necesar de a respinge cererea de recurs și a menținere încheierea instanței de fond, reieșind din considerentele ce succed.

Conform art. 241 alin. (1), (3) Cod administrativ, încheierile primei instanțe și ale instanței de apel pot fi contestate cu recurs, separat de hotărâre, în cazurile prevăzute de prezentul cod și de alte legi. Pentru contestarea cu recurs a încheierilor judecătorești se aplică corespunzător prevederile cap. III din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

Potrivit art. 243 alin. (1) lit. b) Cod administrativ, examinând recursul împotriva încheierii judecătorești, instanța respinge recursul, iar conform alin. (2)-(4) al aceluiași articol, instanța competentă soluționează recursul împotriva încheierilor judecătorești fără ședință de judecată. Dacă consideră necesar, instanța competentă poate cita participanții la proces. Decizia prin care se soluționează recursul împotriva încheierii judecătorești se motivează în scris. După finalizarea procedurii de soluționare a recursului împotriva încheierii judecătorești, dosarul judiciar se transmite instanței competente în termen de 3 zile.

Astfel, din actele cauzei rezultă că la 07 martie 2025, Biroul Vamal Centru a emis

decizia de regularizare nr. 405, potrivit căreia i-a stabilit lui Plăcintă Nicolae o datorie vamală de 279.415,07 lei.

La 27 martie 2025, Plăcintă Nicolae a înaintat o cerere prealabilă, prin care a solicitat anularea deciziei, invocând că autoturismul a fost introdus pe teritoriul Republicii Moldova acum 13 ani și termenul legal de 3 ani pentru perceperea taxelor de import era depășit.

Drept urmare, prin decizia de regularizare nr. 817 din 16 aprilie 2025, Biroul Vamal Centru a recalculat datoria vamală la 78.125,51 lei.

Or, la 02 mai 2025, Plăcintă Nicolae a depus o nouă cerere prealabilă pentru anularea deciziei nr. 817 din 16 aprilie 2025, invocând aceleași motive legate de depășirea termenului legal de 3 ani, iar la 29 mai 2025, pârâtul a emis răspuns la cererea prealabilă, menționând că prin decizia nr. 817 din 16 aprilie 2025 s-a corectat eroarea din decizia nr. 405 din 07 martie 2025, eroare cauzată de atribuirea incorectă a poziției tarifare.

La caz, nefiind de acord cu acțiunile organului vamal și totodată soluția pârâtului în ordinea procedurii prealabile, Plăcintă Nicolae a înaintat cerere de chemare în judecată cu privire la anularea deciziei de regularizare nr. 405 din 07 martie 2025 și a deciziei de regularizare nr. 817 din 16 aprilie 2025.

Totodată, prin cererea înaintată, a fost solicitată suspendarea executării deciziei de regularizare nr. 405 din 07 martie 2025 și a deciziei de regularizare nr. 817 din 16 aprilie 2025

Fiind învestită cu soluționarea aspectului respectiv, prin încheierea din 11 iulie 2025, Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani, a respins ca neîntemeiată cererea de suspendare a executării actelor administrative.

În materie de drept, potrivit art. 214 alin. (1) Cod administrativ, suspendarea executării actului administrativ individual contestat poate fi solicitată de către reclamant instanței de judecată care examinează acțiunea de contencios administrativ. Reclamantul poate solicita instanței de judecată competente suspendarea executării actului administrativ individual până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ dacă autoritatea publica învestită cu soluționarea cererii prealabile a refuzat suspendarea sau nu a soluționat cererea de suspendare în termenul stabilit la art. 172 alin. (3).

Conform art. 172 alin. (1) Cod administrativ, daca un act administrativ individual defavorabil este contestat cu cerere prealabilă, autoritatea publică, din oficiu sau la cererea persoanei afectate, poate suspenda executarea lui până la finalizarea procedurii prealabile, iar conform alin. (2) din norma citată, motivele suspendării sunt: a) existența unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil; b) existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil.

În acest sens, Completul judiciar conchide că la dispunerea suspendării actelor

administrative urmează a fi constatate obligatoriu existența acelor temeiuri necesare a fi întrunite, invocate prin lege.

Atât cazul bine justificat, cât și paguba a cărei iminentă producere ar fi înlăturată prin suspendarea executării actelor administrative, trebuie să fie indicate și probate în concret, nu doar afirmate prin preluarea textelor de lege, așadar cert fiind instituită obligația probării faptului că existența acestor condiții nu se prezumă, ci trebuie dovedite de persoana lezată care a solicitat suspendarea executării actului administrativ.

Cu referire la primul temei prevăzut de legislator – existența unor suspiciuni serioase și rezonabile cu privire la legalitatea actului defavorabil, Completul de judecată reține că prin noțiunea de suspiciuni rezonabile în ce privește legalitatea actului administrativ individual, se înțeleg acele circumstanțe de fapt, ce ar convinge judecătorul că actul administrativ individual ar fi ilegal, respectiv ilegalitatea propriu zisă a actului administrativ individual defavorabil, este un element de fond și se verifică doar în cadrul dezbaterilor judiciare.

În privința acestei condiții de suspendare a executării actelor administrative individual defavorabil, instanța nu poate aprecia discreționar, arbitrar, necesitatea unei asemenea măsuri, ci doar prin raportare la probele administrate în cauză, care trebuie să ofere suficiente indicii aparente de răsturnare a prezumției de legalitate, fără a analiza pe fond conținutul actelor administrative.

La caz, potrivit cererii de suspendare și cererii de recurs, partea a reiterat prevederile art. 214 și art. 172 alin. (2) lit. a) și b) Cod administrativ, prin prisma faptului că ambele decizii contestate, au fost emise peste termenul legal de prescripție de 3 ani, ceea ce le face ilegale și justifică suspendarea executării.

Mai mult, recurentul susține că executarea silită ar genera prejudicii ireparabile recurentului, prin afectarea drepturilor patrimoniale și nepatrimoniale.

Cu toate acestea, la etapa dată a procesului, fără a prejudicia fondul cauzei, reieșind studiul sumar al înscrisurilor dosarului, în limita împuternicirilor acordate de legiuitor la soluționarea chestiunii de suspendare a executării actelor administrative contestate, Colegiul judiciar nu a stabilit existența suspiciunilor serioase și rezonabile referitoare legalitatea actelor administrative contestate.

Or, actele administrative se bucură de prezumția de legalitate, de prezumția de veridicitate și prezumția de autenticitate, de unde decurge principiul că actul administrativ este executoriu din oficiu (*executio ex officio*) și imediat, acesta fiind însuși titlul executoriu, fără a mai fi nevoie de învestirea lui cu formulă executorie, atât timp cât judecătorul nu a intervenit pentru a paraliza executarea sau pentru a-l anula.

Prin urmare, Completul judiciar conchide că cererea de suspendare a actelor administrative contestate în cauză, prin prisma suspiciunilor serioase și rezonabile cu privire la ilegalitatea actelor contestate, nu își găsește suportul de fapt și de drept, aceasta în mod just fiind respinsă de către instanța de fond.

De asemenea, cu referire la condiționarea suspendării actului administrativ contestat de existența unui caz bine justificat, cât și a iminenței producerii pagubei, întrucât eventual producerea unei pagube trebuie să fie o consecință directă a cazului bine justificat, instanța de recurs reține că, la caz, nu s-a confirmat necesitatea suspendării actului administrativ contestat, așa cum prin probele administrate, nu se justifică cazul de suspendare și nu denotă iminența producerii pagubei ca consecință directă a nesuspendării.

În context, Completul specializat reține că aplicarea celui de al doilea temei prevăzut de legislator, pentru suspendarea actelor administrative contestate, este necesară demonstrarea temeiniciei solicitării, precum și faptul că suspendarea are drept scop prevenirea unui prejudiciu ireparabil.

De altfel, deși recurentul a invocat pretinsa procedură de executare intentată în temeiul deciziilor contestate, instanța de recurs constată că aceste aspecte nu demonstrează suficient justificarea aplicării măsurilor provizorii.

În același sens, Completul specializat urmează să accentueze că circumstanțele invocate de autorul recursului nu sunt plauzibile în vederea dispunerii suspendării actului administrativ, iar motivele indicate în art. 172 alin. (2) Cod administrativ, ce ar justifica suspendarea executării actului contestat, nu sunt îndeplinite, întrucât paguba iminentă, precum și ilegalitatea actului administrativ nu se prezumă, ci trebuie și dovedite de persoana lezată, prin probe concludente și pertinente.

Sub acest aspect, instanța de recurs reține că în speță nu sunt întrunite nici prevederile art. 172 alin. (2) lit. b) Cod administrativ, deoarece contrar prevederilor art. 93 Cod administrativ, reclamantul nu a prezentat careva probe confirmative, ce ar demonstra existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil va afecta activitatea desfășurată de către acesta, astfel că instanța de judecată este în imposibilitate să dispună suspendarea actului administrativ numai în baza simplei invocări de către reclamant a prevederilor art. 172 alin. (2) Cod administrativ.

În opinia instanței de recurs, solicitarea de suspendare a fost formulată fără a fi detaliată și argumentată existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil, iar trimiterea reclamantului la iminența unui risc de producere al unui prejudiciu ireparabil prin perturbarea activității reclamantului, Completul judiciar o califică drept una ipotetică or în acest sens, reclamantul revendică încălcarea unor drepturi care nu pot fi valorificate la momentul intentării acțiunii.

Astfel, elementul cu privire la iminența survenirii unui prejudiciu ireparabil nu a fost argumentat și nici probat în regim suficient de obiectiv și convingător, deși sarcina probațiunii în acest sens revine nemijlocit reclamantului.

Prin urmare, instanța de recurs conchide că cererea de suspendare a actului administrativ contestat la caz din motivele invocate, nu își găsește suportul de fapt și de drept, aceasta în mod just fiind respinsă de către instanța de fond.

Aşadar, din cererea înaintată nu sunt identificate, la această fază a procesului, niciunul din temeiurile de suspendare indicate în art. 172 alin. (2) Cod administrativ.

Cu atât mai mult, reclamantul nu ține cont de faptul că în cazul unei eventuale hotărâri favorabile, devin aplicabile prevederile art. 228 alin. (1) Cod administrativ, în conformitate cu care, actul administrativ individual anulat de către instanța de judecată, nu produce efecte juridice, în totalitate sau în partea anulată, din momentul emiterii lui.

Prin urmare, în cazul emiterii unei hotărâri judecătorești favorabile, reclamantul va fi restabilit în drepturile încălcate, inclusiv având posibilitate să solicite compensarea prejudiciului cauzat prin actul nominalizat, în cazul în care va fi demonstrată existența prejudiciului, iar argumentele contrare nu pot fi reținute, întrucât sunt lipsite de justificare, având caracter declarativ.

În același context, reiterând motivele de fapt și de drept analizate mai sus, Completul judiciar reține că, chiar dacă riscul este abstract, cererea cu privire la suspendarea acțiunii actului sesizat trebuie motivată convingător, nu prin simpla enumerare a unor valori fundamentale. Și aceasta deoarece, se poate recurge la asigurarea protecției provizorii în materie administrativă prin suspendarea efectului executional al actului administrativ, doar în condițiile în care, reclamantul justifică pertinent și concludent survenirea pagubelor iminente, ca urmare a punerii în executare a acestuia, prin analize concrete, probe exhaustive din conținutul cărora să rezulte o atare concluzie, dar și legătura de cauzalitate directă a efectului executional al actului administrativ contestat raportat la pretinsele prejudicii survenite, caracterizate prin imposibilitatea în reparare, ori repararea acestora cu dificultate.

Completul de judecată reține că, simpla invocare a unui fapt evident, atât timp cât autorul cererii nu argumentează caracterul ireparabil al riscului, nu reprezintă o motivare suficientă și convingătoare pentru a suspenda actul administrativ.

Din considerentele menționate și având în vedere că nu au fost constatate careva temeiuri de fapt și de drept, doveditoare a ilegalității încheierii contestate și care ar duce la anularea acesteia, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ ajunge la concluzia de a respinge recursul ca fiind neîntemeiat și de a menține încheierea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 11 iulie 2025, ca întemeiată și legală.

În conformitate cu prevederile art. 243 alin. (1) lit. b) Cod administrativ, Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru

d e c i d e:

Se respinge recursul declarat de avocatul Carp Mircea, în interesele lui Plăcintă Nicolae.

Se menține încheierea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 11 iulie 2025,

emisă în cauza de contencios administrativ, la acțiunea depusă de avocatul Carp Mircea în interesele lui Plăcintă Nicolae împotriva Biroului Vamal și Serviciului Vamal al Republicii Moldova cu privire la anularea deciziei.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecător Sîrbu Victoria

Judecători Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei